

Planbureau

Adventure

Leo Sybrandy

Schrijver: Leo Sybrandy
BovoAruba Publicatie
Sybrandy & Janse
2024
ISBN: 9789465015989
www.bovoaruba.com
l.sybrandy@bovoaruba.com

Alexander M32, 21-06-23, 15:30 u.

Hallo Ma Chérie,

*Ik denk dat ik een oplossing heb gevonden voor ons
probleem.*

*Een bureau op het dark web zal voor een definitieve uitweg
zorgen.*

Dan kunnen we eindelijk samen zijn, zoals we dat willen.

Kusjes,

A

Stappen voor een marktstrategie:

Het bedenken en opzetten van een goede strategie, wat betreft de innerlijke wereld van de persoon in kwestie, omvat een aantal opeenvolgende stappen:

1. Het **doel** bepalen.

Dat is duidelijk. Haar geest op een dusdanige wijze beïnvloeden, zodat dit leidt tot zelfdestructie.

2. De **doelgroep** omschrijven = De persoon in kwestie.

3. Een **strategie** kiezen. Welke stappen zijn er nodig om ons doel te bereiken? → Planbureau Adventure.

4. **Middelen** bepalen. Welke middelen zijn er mogelijk om de strategie uit te kunnen voeren?

a. De vlucht.

b. Second Love.

5. **Evaluatie.**

Na 'de vlucht' moet gekeken worden wat het heeft opgeleverd. Dan kan er besloten worden of het programma voortgezet moet worden of andere middelen moeten worden ingezet.

Planbureau Adventure

Deel 1:
De
Vlucht

De leesclub

Ze waren er allemaal. Heleen, Shirley, Sandra, José en zichzelf. Natysha had zo'n drie jaar geleden het initiatief genomen voor de leesclub. De club kwam elke donderdag bij elkaar voor een boekbespreking.

Ze zaten aan de zwarte ronde tafel, die centraal stond in het keukengedeelte van haar huis. De plek waar ze samen kwamen, gaf aan wie er een boek ging behandelen.

De leden van de leesclub kenden elkaar goed, ze werkten namelijk als leerkracht op dezelfde school. Natysha keek even rond. Iedereen was voorzien van koffie met een stroopwafel, behalve Heleen die haar gebruikelijke Pickwick Earl Grey voor haar neus had staan.

Ze pakte het bovenste boek van de stapel van drie die op de stoel naast haar lag.

'Oké, laten we beginnen met dit boek, 'Brandoffer' van M.J. Craven. Had nog nooit iets van hem gelezen, maar man, wat een ontdekking! Echt goede kwaliteit. Hij heeft al een paar andere boeken op zijn naam, die ga ik zeker ook lezen.'

'En, wat maakt het zo bijzonder?' Sandra was net zo'n fervent thrillerliefhebber als zichzelf.

'Het verhaal is steengoed, vol verrassende wendingen. En dan Washington Poe, de hoofdpersoon, die wordt geholpen door Tilly... echt een topkarakter. Tilly heeft een schrikbarend hoog IQ, is een internet speurneus van jewelste, balanceert altijd op

het randje van wat mag, en op sociaal vlak heeft ze veel weg van een kind. Heerlijk om haar te volgen!'

'Vond je jezelf een beetje lijken op Tilly?' Shirley keek haar aan met een grijnslach op haar gezicht.

'Eh... nee, niet bepaald. Qua ICT ben ik niet zo'n held en sociaal gezien ben ik natuurlijk top.'

Natysha wist wel om te gaan met cynische opmerkingen en adequaat te reageren. Ze nam een slok koffie, sloeg haar ogen op naar Shirley en gaf haar een knipoog.

'Ben je die moordmysteries nooit zat?', vroeg Jose. Zij was meer een fan van 'echte literatuur' en kwam wel vaker met kritische kanttekeningen. Ze was een groot fan van Charles Dickens en ging jaarlijks naar het Dickens Festijn in Deventer.

'Nee joh, die spanning is juist geweldig. Je helemaal inleven, al die onverwachte gebeurtenissen... Ik zou best zelf eens in zo'n verhaal willen zitten.'

Op vakantie

Natysha zat onderuitgezakt op het losse bankelement vlak bij de open haard. Ze keek door de grote glazen schuifdeur naar de, voor een schappelijke prijs, pas aangelegde tuin. Ze dacht na over het feit dat ze hier nu woonden.

Dit nieuwe huis was een jaar geleden via een reclamefolder op haar netvlies terechtgekomen en sindsdien was het stapje voor stapje onderdeel van hun leven geworden... Een splinter-nieuwe split-level woning, gelegen vlak bij een redelijk breed water.

Ze had het met Alexander besproken, wat had geresulteerd in een bezoek aan een bedrijf dat gespecialiseerd was in financiële zaken, zoals hypothecaire leningen. Ze konden 3,5 ton lenen terwijl de toenmalige koopwaarde 4 ton bedroeg. Hun eigen huis werd al snel te koop gezet.

Ze wilden het nieuwe huis moderner inrichten, wat leidde tot de aankoop van een boekenkast van 3,60 meter hoog (met bijbehorende trap), een ronde keukentafel, een leren bankstel bestaande uit 10 elementen, de open haard... en de tuin.

Alexander had hun saldo scherp in de gaten gehouden en momenteel zaten ze, meende ze, wat krap bij kas.

Haar gedachten werden onderbroken door het geluid van een sleutel in het slot van de voordeur.

Alexander was terug... Geen idee waar hij was geweest. Hij had nogal geheimzinnig gedaan toen hij vertrok.

Ze hoorde nu een ander, zacht geluid en begreep dat Alexander via de open gang vanaf de voordeur naar de woonkamer op weg was en iets bij zich had dat dat geluid veroorzaakte.

Alexander kwam de hoek naar de woonkamer om met achter zich twee zwarte koffers. 'Hoi schat, kijk eens wat ik op de kop heb getikt! Ze waren in de aanbieding. Het zijn zogenaamde 'Silent wheels-koffers'.'

Schat... het was een tijdje geleden dat hij haar zo had genoemd.

De koffers hadden aan de zijkant grote wielen met rubberen banden en werden beschermd door een soort spatbord.

'Ze bewegen bijzonder soepel en maken weinig geluid. Dat komt door de geruisloze kogellagers. Ze rollen ook gemakkelijk over oneffenheden en door de grote wielen blijven ze stevig staan.' Hij parkeerde de koffers vlak voor Natysha. Aan het handvat van een van de koffers hing een groene envelop aan een koord.

Natysha keek hem eerst verbaasd aan, vervolgens zwenkten haar ogen naar de koffers en tenslotte viel haar blik op de groene envelop.

'Wat moet dit voorstellen, Lex? Waarom heb je twee koffers gekocht?'

Alexander had een soort grijns op zijn gezicht, die had hij wel vaker.

'Kijk maar in de envelop.'

Aarzelend bewoog ze haar hand er naartoe en opende hem. Ze haalde er een stevig kaartje uit.

*Parijs (12-19 juli),
Mont Saint-Michel (20,21),
Brussel (21-24).*

ADVENTURE

'Gaan we dat doen? Gaan we op vakantie?'

'Daar waren we wel aan toe, leek me. Het hotel in Parijs is al geboekt... en hé... koffers. Die komen nu goed van pas.'

Parijs, zaterdag 13 juli

'Waarom heb je het nummer ook genoteerd? Misschien hoorde de ober wel bij die vent?'

Alexander keek Natysha aan en dacht na over haar vraag. De auto was langs hem geraasd, zijn ogen waren automatisch naar het nummerbord gegaan, hij had het opgeslagen en even later had hij SK237LS op een bierviltje geschreven. Dat hoorde je toch te doen?

Ze waren die ochtend vroeg op stap gegaan. Parijs heeft vele bezienswaardigheden en vandaag stond het Montmartre & Sacré-Couer op het programma. Het weer was uitstekend, met bijna compleet blauwe lucht en weinig wind. Ze liepen rond in hun zomertenuue.

Via de tweehonderdtweeëntwintig treden tellende trap hadden ze de 'heuvel' beklommen en op het Place du Tetre vielen hun ogen niet alleen op de witte basiliek van de Sacré-Couer, maar vooral ook op het werk van de schilders, die hier hun kunsten vertonen.

Montmartre is de kunstenaarswijk van Parijs, waar in het verleden bekende kunstenaars zoals Van Gogh, Picasso en Dali hebben gewoond.

Binnen vijf minuten had een van aanwezige sneltekenaars Natysha met houtskool op een prachtige manier, haar guitige

oogopslag duidelijk aanwezig, op papier gezet. De schilder had zijn kunstwerk opgerold en in een smalle koker geschoven.

Vijfentwintig Euro.

Van die haar zo kenmerkende uitdrukking was overigens op dit moment weinig te zien.

Vervolgens waren ze richting de Rosse Buurt gelopen, naar de aan de Boulevard de Clichy gelegen Moulin Rouge. Ze overwoogen er, een van de komende dagen, een bezoek aan te brengen... diner en een dansshow in een passende entourage.

Aan de overkant van dit beroemde cabarettheater, waar drie wegen samen kwamen, waren ze neergestreken op het terras behorend bij café Cancan.

Een man gekleed in een witte blouse met daarover een denim schort kwam meteen naar hen toe. Qua uiterlijk leek hij wel enigszins op Alexander. Resten van een baard met daarboven een donkergetinte snor tekenden zijn gezicht.

'Bonjour, bienvenue à Cancan. Que puis-je faire pour vous?'

Op het schort was op een naambordje Jean Paul te lezen.

Ze hadden een aantal biertjes achterovergeslagen en genoten van het bruisende leven in de buurt. Zo kon Alexander zijn ogen nauwelijks afwenden van een prachtig geklede vrouw, lijkend op een opgedirkte actrice, totdat Natysha hem er op wees dat het een man was. Vanaf dat moment hadden ze rondgespeurd naar dragqueens en cross-dressers.

De bestuurder van een witte Peugeot personenauto was hem nauwelijks opgevallen. Hij had wel gezien dat de man zijn auto naast andere auto's parkeerde en dat er iemand uitstapte met iets in zijn handen, maar verder had hij niet op hem gelet. Blijkbaar was de man naar de ingang van het café gelopen.

Pas toen de schoten klonken, drong tot hen (en de andere terrasbezoekers) door dat de man een wapen had gedragen. In paniek was iedereen in alle richtingen weggevlucht, tafels en stoelen van het terras omver smijtend. Glazen en flesjes spat ten kapot op de stenen ondergrond. Alles gebeurde razendsnel.

Hij was naar de straat aan de achterkant van het café gerend, Natysha recht naar voren... precies in de richting van de auto waaruit de man was gestapt. Ze stond achter zijn auto, op het moment dat de man, met het wapen in zijn rechterhand, het café weer uitstapte.

Ze vertelde later dat de man (donkerblonde haren, gekleed in een soort overall) haar strak aankeek en na enige aarzeling was ze naar de overkant van de straat gevlucht.

De man stapte in de auto, gaf een dot gas en scheurde de avenue in waar hij stond toe te kijken.

SK237LS - SK237LS - SK237LS

Hij had het bierviltje met het kentekennummer aan Jean Paul gegeven en meteen daarna waren ze weggegaan. Bij de eerste de beste gelegenheid hadden ze een van de 16.000 taxi's die in

Parijs service verlenen laten bellen. In de taxi-Parisien had Natysha regelmatig door het raam naar achteren gekeken.

'Ik deed het automatisch, Natysha. Ik heb er verder niet bij nagedacht. Misschien dat de politie de dader nu op het spoor kan komen...'

Natysha luisterde nauwelijks naar het antwoord.

Ze begreep waarom Alexander het kenteken had genoteerd en aan de ober had gegeven en ze had hem in eerste instantie ervoor bewonderd, omdat hij zo alert had gereageerd. Zelf hadden de zenuwen door haar lichaam gegierd, ze had geen seconde aan de mogelijkheid gedacht om 'aanwijzingen te verzamelen'.

Vlak achter hun rug waren twee mensen doodgeschoten.

Op haar iPhone had ze daar een bericht over gezien. Zover ze het begreep ging het om een aanslag in de criminele wereld en waren er geen terroristische motieven.

Gelukkig hadden ze buiten gezeten. Stel je voor dat Alexander of zichzelf net naar het toilet in het café had gemoeten.

In de taxi was de twijfel binnengeslopen.

Ze waren bij het hotel aan de Rue de Rivoli afgezet, liepen meteen naar hun kamer, deden de leeslampen aan en gingen op het bed liggen. Daar lagen ze nu nog steeds.

Natysha stak opnieuw een sigaret op. Het was '*interdit de fumer*' maar daar had ze op dit moment geen boodschap aan. Stel je voor dat ze gevolgd waren.

Onderweg in de taxi was dit idee bij haar opgekomen. Ze had door het achterraam van de taxi gekeken, maar er waren te veel koplampen te zien geweest. Ze keek rond in de kamer. De lampen gaven niet zoveel licht en vooral in de hoeken was het schemerig. De deur van de kast stond op een kier. Ze had een onplezierig gevoel in haar buik. Ze moest al enige tijd naar de WC, maar ze had geen zin om op te staan. Ze rilde.

'Lex, weet je zeker dat de deur op slot zit?'

'Ja Natysha, dat weet ik zeker. Maak je niet zo druk... we zijn gewoon geschrokken. Morgenvroeg vertrekken we meteen.'

De volgende dag zouden ze Parijs verlaten. Ze hadden geen zin er nog langer te blijven. Hij vroeg zich af of hij ooit nog ontspannen op een terras zou kunnen zitten.

'Volgens mij was het een doordachte actie van die vent, een soort executie. Ik denk niet dat er verder iemand iets mee te maken heeft.'

Zo had het tenminste geleken.

Jean Paul was op het moment dat de man arriveerde in het café geweest. Niets wees erop dat de moordenaar een of ander teken had gekregen.

Hij probeerde zich de uitdrukking op het gezicht van de ober te herinneren op het moment dat hij hem het bierviltje had gegeven. Had hij hem op een vreemde wijze aangekeken?

'Houd me even vast.' Natysha nestelde zich tegen hem aan. Hij sloeg een arm om haar heen.